

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1156328/2

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב אליעזר איגרא, הרב שלמה שפירא, הרב צבי בן יעקב

המערער: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד שי שמחויב)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד יאיר שיבר)

הנדון: תשלום פנסיה ומזונות אחרי הזמן הקובע

פסק דין

הצדדים התגרשו כדמו"י בתאריך 15.3.2022, ונותרו להכרעה מספר סוגיות רכושיות.

עם גירושי הצדדים, ניתנה פסיקתא לקרן הפנסיה של הבעל, להעביר מחצית מהפנסיה לידי האישה. מועד הקרע בין הצדדים נקבע לתאריך 14.1.2015. בפועל הצדדים התגרשו לאחר 86 חודשים. טוענת האישה שעל הבעל להעביר לה מחצית מהפנסיה שקיבל ממועד הקרע ועד למועד הגירושין. ביה"ד פנה לרו"ח בוכניק (שערך את דו"ח האקטואריה של הצדדים), ובהתאם לחו"ד המשלימה, הרי שבמשך 86 החודשים הנ"ל הבעל קיבל סכום של 443,103 ש"ח. כאשר מחצית מהסכום אותו צריכה האישה לקבל – 221,551 ש"ח, והסכום הנ"ל שוערך לסכום של 238,679 ש"ח. ככל שהשנה מוקדמת יותר, האחוז גבוה יותר, אולם הממוצע לשערוך הינו 7.7%.

ב"כ הבעל טוען שאחר המועד הקובע, אין האישה זכאית לקבל חלק מהפנסיה, ובפרט לאור העובדה כי בתקופה המדוברת הוא שילם לאישה מזונות בסך 1,100 ש"ח לחודש, בהתאם לפסיקת בית הדין, ובנוסף שילם את כל הוצאות הבית – חשמל, מים, ארנונה וכו' ולא יתכן ליתן לאישה "גם וגם" - גם מזונות, וגם מחצית מהפנסיה.

מנגד, טוען ב"כ האישה שכספי הפנסיה אינם שייכים למזונות אלא מהווים נכסים הוניים, וכשם שלא מקוזים מנכסים הוניים את דמי המזונות ששילם, כך אין לקזז את חיוב המזונות מהפנסיה.

נבהיר – אכן יש מקרים בהם אין להפחית מהפנסיה את חיוב מזונות האישה, ויש מקרים שיש להפחית. כאשר בתקופת חיוב מזונות האישה הפנסיה הייתה בקופה במצב של צבירה, והבעל חי ממשכורתו ומהכנסותיו, אין לקזז מהפנסיה את חיוב המזונות, הואיל וחוב המזונות מוטל על הכנסתו השוטפת, וממנה עליו לשלם מזונות. הפנסיה הצבורה אכן תחשב כנכס שאין לו שייכות לחיוב המזונות, ואין לקזז ממנו את חוב המזונות.

אולם כאשר הפנסיה משולמת בפועל ואינה צבורה, והינה חלק מהכנסות הבעל מהן הוא מכלכל את משפחתו, במקרה זה אין לחייב את הבעל גם במזונות וגם במחצית מהפנסיה. האישה אמורה הייתה לקבל את מחצית הפנסיה המשולמת, לכלכל עצמה בסכום הגבוה מהמזונות שנפקו, והבעל היה פטור מדמי המזונות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כך הוא בנדו"ד, כשבתקופה הנ"ל הבעל היה בגמלאות, והפנסיה לא נצברה בקופה אלא שולמה בפועל, וממנה כלכל הבעל את עצמו וביתו. משכך יש להפחית את דמי המזונות שנפסקו ע"י ביה"ד, מהתחשיב הנ"ל.

לאור האמור מהפנסיה (ללא שערור, שיחושב אח"כ), יש להפחית 1,100 ש"ח כפול 86 חודשים, היינו סך של 94,600 ש"ח. בנוסף יש להפחית מחצית מהוצאות הבית, שאותם ג"כ לא היה צריך הבעל לשלם, נכון לאותה תקופה, ממועד הקרע ועד הגירושין. לאור האמור לעיל, ובהתחשב בהיות הצדדים זוג ללא ילדים, ביה"ד מעמיד בדרך האומדנא את הוצאות אחזקת הבית (לא כולל מחיה, שכ"א קנה לעצמו) ע"ס של 800 ש"ח, ומחציתם – 400 ש"ח, כפול 86 חודשים = 34,400 ש"ח, אותם יש ג"כ להפחית מהסכום הנ"ל.

לאמור לעיל, יש להפחית מהסכום של 221,551 ש"ח סכום של 129,000 ש"ח (צירוף שני הסכומים הנ"ל), כך שחוב הבעל לאישה יעמוד על סכום של 92,551 ש"ח, בתוספת שערור ממוצע של 7.7%, החוב לתשלום הינו על סך של 99,677 ש"ח.

מהסכום הנ"ל יש להפחית סכומים ששילם הבעל עבור מחצית חלק האישה – לאקטואר (5,148 ש"ח), לשמאית (2,474 ש"ח), והוצאות משפט (שחויבה האישה לשלם לבעל, בהתאם לפסה"ד של ביהמ"ש לע"מ) בסך 7,500 ש"ח (אף שהסכום עמד על 8,490 ש"ח, חלקו שולם ע"י האישה, ועקב חוסר נתון מדויק, הפחתנו על דרך האומדנא). סך כל הסכומים הנ"ל = 15,122 ש"ח. בניכוי סכום החוב של 99,677 ש"ח, יעמוד החוב על סכום של 84,555 ש"ח.

לאמור לעיל, בתחשיב ביניים, על הבעל לשלם לידי האישה סכום של 84,555 ש"ח.

בעניין סכום של 16,550 ש"ח, של משיכות חריגות שנעשו מחודש מאי 2014 ועד לחודש נובמבר 2014, ובאשר למחצית מסכום זה, 8,275 ש"ח, ראה עמ' 11-12 לחו"ד של רו"ח בוכניק, הבעל טען שכספים אלה נמשכו לצורך כלכלת הבית, והחובות שנוצרו עקב כלכלת הבית. מאחר ומדובר בסכומים לא גבוהים יחסית, ובהחלט קיימת הסתברות שמשיכות אלו נעשו לצורך תשלומים שונים, ובהיות הבעל מוחזק, ואין בידינו ראיה לסתור טענתו, ויש מקום לטענתו, לא מצאנו מקום לחייבו בסכום האמור.

חיוב הצדדים בדמי כינוס לעו"ד שמחויב

בתאריך 22.11.20 חתמו על הסכם גירושין, כאשר האישה הייתה מיוצגת ע"י עו"ד הראל דהן. הסכם זה קיבל תוקף של פס"ד בתאריך 27.11.2020. כשבועיים אחר כך החליפה האישה את בא כוחה, כך שעו"ד שיבר מונה כבא כוחה במקום עו"ד דהן. לאחר שהאישה הערימה קשיים ולא הציגה כל אלטרנטיבה למכירת הדירה, מונה עו"ד שמחויב בתאריך 18.3.21 ככונס נכסים יחיד לצורך מכירת הדירה. לאור בקשות חוזרות ונשנות של ב"כ האישה בעניין, הוזמנו הצדדים לדיון בתאריך 28.4.21, במסגרת הדיון וההחלטות שלאחר מכן, נוצר המתווה ולפיו האישה נשארת בדירה, ומשלמת לבעל דמי שימוש על חלקו בדירה. כך שהליך הכינוס התייתר.

עו"ד שמחויב מתאר את הפעולות שעשה במשך ה – 40 יום בהם שימש ככונס נכסים יחיד, בהתאם להחלטת ביה"ד.

נציין שלא מצאנו כל הוצאה משמעותית שיש להחזיר לעו"ד שמחויב ולחייב את הצדדים (הוצאת החוקר הפרטי, לא אושרה ע"י ביה"ד), אולם אין ספק שעו"ד שמחויב הקדיש שעות רבות, אף שבסופו של דבר הנכס לא נמכר. חלק מהבעיה במינוי עו"ד שמחויב הייתה התנהלות האישה, כפי שגם תיאר ביה"ד בהחלטתו מיום 18.3.21.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עיינו בשלל הפעולות וחישוב שעות העבודה, והגענו למסקנה לחייב את הצדדים לשלם לעו"ד שמחויב סכום של 20,000 ש"ח בתוספת מע"מ, סך הכול - 23,400 ש"ח. לאור נסיבות המקרה, אנו מחייבים את האישה לשלם סכום של 12,000 בתוספת מע"מ (14,040 ש"ח), ואת הבעל בסכום של 8,000 ש"ח (בתוספת מע"מ).

עקב מצבה הכלכלי של האישה, הבעל ישלם לעו"ד שמחויב את מלא דמי כינוס (23,400 ש"ח), ומהסכום שעל הבעל לשלם לאישה בגין דמי האיזון וכנ"ל, ינוכה סכום של 14,040 ש"ח, חוב האישה לעו"ד שמחויב כדמי כינוס.

לאור האמור, הבעל ישלם לעו"ד שמחויב דמי כינוס סכום של 23,400 ש"ח (כולל חלק האישה). בנוסף, עליו לשלם לאישה סכום של 70,515 ש"ח.

ניכוי דמי שכירות

בהתאם להחלטת ביה"ד ובהתאם לשמאות, על האישה לשלם לבעל בגין חלקו בדירה סכום של 3,000 ש"ח לחודש. הסכום אותו צריך הבעל לשלם לאישה (70,515 ש"ח), שווה ערך ל-23 חדשי שכירות, ובנוסף שארית של 1,515 ש"ח.

לאור האמור, החל מחודש ינואר 2023, ועד לחודש נובמבר 2024, לא תשלם האישה לאיש דמי שימוש, והסכום הנ"ל יחשב כדמי שימוש לחודשים הנ"ל. בחודש דצמבר 2024 תשלם האישה לאיש דמי שכירות בסכום של 1,485 ש"ח, והחל מחודש ינואר 2025 תשלם לבעל סכום של 3,000 ש"ח לחודש דמי שכירות.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ה' במרחשון התשפ"ג (30/10/2022).

הרב צבי בן יעקב

הרב שלמה שפירא

הרב אליעזר איגרא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה